

[Gert Petersen]

Hvorfor vil regeringen ikke gøre noget dér, hvor det ville være effektivt? Fordi det strider mod dogmet om, at samfundets rigdom afhænger af, at de rige har det godt og er glade. Selvfølgelig er det et dogme, der ikke er opstået af den blå luft. Det skyldes, at denne regering er den private rigdoms regering. Derfor må den jævne befolkning holde for.

Især går indgrebet ud over lønmodtagere i det private erhvervsliv med stive lønrammer – i reglen dem, der også bliver dårligst betalt – og lønmodtagerne i den offentlige sektor. Desuden rammer man særlig hårdt de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne og andre, der er afhængige af offentlige ydelser. Det er borgerlig klassepolitik, så det basker.

At man hist og her i påskepakken forsøger sig med nogle små figenblade, og at de radikale leder efter nogle yderligere figenblade, rokker intet ved det grundlæggende. Den jævne befolkning skal betale for de skader, som de velstilledes og kapitalens overforbrug forvolder på landets økonomi og især på betalingsbalancen. Det kan ikke undre, at SF kategorisk siger nej til denne politik.

Selv om der kunne være enkeltheder i den foreliggende pakke, som isoleret set er mindre ringe end andre dele af pakken – det er der – så er der for mig ingen grund til at dykke ned i disse enkeltheder. For pakken er en helhed, og den indgår i en endnu større helhed, nemlig denne regerings samlede politik, som er en klassepolitik baseret på omfordeling fra de dårligst stillede til de bedst stillede. Vi siger ikke alene nej til pakken, vi opfordrer den danske befolkning til at sige nej. Vi opfordrer alle lønarbejdere i den private såvel som den offentlige sektor, alle de arbejdsløse og alle de mange andre, der er hårdt ramt og skal rammes endnu hårdere, til at vise regeringen, at nu er målet fuldt.

Vist er et indgreb nødvendigt. Den borgerlige politik fører landet ud i en økonomisk og social katastrofe, men det skal ikke være et sådant indgreb. Det skal have en helt anden adresse og ramme overforbruget dér, hvor det findes, og det er ikke hos de arbejdsløse eller hos de lavtlønnede lønmodtagere eller hos det store flertal af ansatte i den offentlige sektor, ikke hos alle dem, som regeringen sidste forår lovede at den efter løndiktatet ville lade i fred. Et indgreb skal gå

til ondets rod, og det er det, vi har vist med de forslag, som vi har stillet.

Den dag, denne regering forsvinder, bliver en lys og munter dag for de fleste i vores land.

Rahbæk Møller (SF):

SF erkender, som det også fremgik af hr. Gert Petersens indlæg, at der er behov for et indgreb; men det indgreb, regeringen har forelagt, er asocialt, skævt, og det batter alligevel ikke nok. Jeg skal i stedet ridse et indgreb op, der vil virke endnu mere effektivt end regeringens, og vel at mærke med en helt anden social balance.

Et sådant indgreb vil bestå af tre dele. Første del er det forslag til udvidelse og forhøjelse af børsstempelafgiften, som behandles her i dag, og som skatteministeren allerede har fortalt os vil indbringe 10-15 mia kr.

Anden del er et indgreb mod låntagning til forbrug i udlandet. Det er velkendt, at regeringens liberalisering af adgangen til optagelse af finanslån i udlandet har medført en eksplosiv stigning i denne form for låntagning, men det er mindre velkendt, hvem det er, der har lånt. Det har vi lige fået tal for i Nationalbankens kvartalsoversigt. Det viser sig, at det kun i beskedent omfang er industrien og andre produktive erhverv, der har udvidet låntagningen. Det er i stedet grupperne »finansinstitutter m.v.« og »andre«. Det vil sige, at det er lån, der fortrinsvis er gået til forbrugskredit. I 1984 udgjorde denne låntagning 7 mia kr. I første halvår af 1985 var låntagningen 7,4 mia kr., altså på et halvt år mere end i hele 1984. I andet halvår af 1985 udgjorde låntagningen 14,5 mia kr., altså en fordobling hvert halve år. Det turde være indlysende, at dette galoperende vanvid ikke går længere. Et stop for denne låntagning til forbrug er det andet led af det indgreb, vi foreslår. Jeg skal tilføje, at dette kan regeringen gøre uden at spørge folketinget, ligesom der gennemførtes en liberalisering uden om folketinget.

Tredje del af et alternativt indgreb er at undlade den skattelettelse til folk med formuer og store indkomster, som er planlagt i forbindelse med skattereformen. Der er tale om en skattelettelse på ½ mia kr. til folk, der vitterlig ikke har behov herfor. Denne skattelettelse får folketinget lejlighed til at stemme